

DITTRICH PANKA (1966) – Győr

Születtem Győrött. 2004 óta hobbiból írok. Gyermekkori élményeim elbeszélésével kezdtem, az akkori állami gondozott életemet örökítettem meg. Azóta írok rövidebb novellákat, tárcákat, szatírákat. Valamint a versírás is naponta az életem részét képezi. Szeretek alkotni, adni valamit magamból másoknak. Kedvtelésből e-book köteteket szerkesztek. Másik hobbi a verselés videó készítése. Több irodalmi pályázaton elért sikereim mellett, számomra a Kisalföld újságban közölt versek jelentik a legnagyobb örömet, hiszen a közvetlen környezetemben eljut minden hozzám közelálló emberhez. Megjelent köteteim: Rácsok a gyerekszoba ablakán (2005), Csendhajó (2014), Csendem (2016), Ellen-tétek (2017).

E-book kötetek: Szívtárs (2015), Ihletések (2016), Itt vagyok (2016), melyek a MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) weboldalán olvashatók és ingyenesen letölthetők.

Az Író Alkotók Klubja vezetőjeként azt a célt tűztem ki, hogy a környezetemben lévő írókat ne csak a virtuális közegben ismerjék meg, hanem szűkebb környezetükben is bemutatkozzanak, gazdagítva ezáltal Győr irodalmi életét is.

Egy-két keréssel

A minap késett a busz. Mit késett, kimaradt, de hogy hol, ne kérdezzék! Az biztos, hogy nem jött. Én meg vártam az esőben, mint a Messiást. Mikor sietne az ember, akkor ez roppant kínos tud lenni. Ha pedig nem siet az ember, akkor is. Bár ma és holnap, ki az, aki nem siet? Megvan mindennek a rendje, ahogy a busznak is a menetrendje, én tartom magam ahhoz, sőt, időben odaérek a buszmegállóba, ha eltér a rendjétől, (ha netán előbb jön, és előbb elmegy) akkor is rendben utolérjem. Mert ami megy, avagy indul és érkezik, a mai világban és a következőben is, ahogy eddig is, sokszor nincs mindig rendben. Hiába az okos térfigyelő GPS és a megállóba telepített okos falak. Ha az a busz nem jön, de ott mégis csak jelzi, hogy 3 perc és itt lesz, és még sem lesz, az kinek a hibája? Az utasok elkésnek, onnan ahova érkezni szándékoztak, kit érdekel? Nos, vártam a buszra, a kijelzőn eltűnt a 3 perc, helyette 18 percre váltott. A fészkes fenébe má', ez meg hogy lehet? Az automata bemondó pedig kussolt, én ordítani tudtam volna. (de kivel...) Legalább tájékoztatna ez az okos fal, ha már beszélni tud, hogy sajnáljuk ez a járat, ezért és azért, vagy csak magyarázkodás nélkül, hogy most nem érkezik. Vagy, szíves türelmüket kérjük, ez a járat kimarad. De hogyanis várhatnék egy programozott masinától egy elnézést, egy bocsánatot, és hogy kérem megértésüket, türelmüket, stb. A magyar nyelv olyan csodás: megannyi kifejezést is mondhatna erre az esetre.

De, mit várunk a technikától, mikor még az emberek lelke egymástól is fukarkodik ezekből a szavakból. Aztán, azért csak jött a busz, a következő járat, 18 perc múlva. Felesleges volt a várakozás jegyében az órát nézni, és azon sopánkodni, hogy ez idő alatt mennyi mindent meg tudtunk volna csinálni. Az okosabbja pedig, az okos telefonján okosodott. Aki unta magát, az nézelődött, vagy tipródott, a dohányos félrevonult füstöt fújni, a fejkendősök és kalaposok pedig szóba elegyedtek szidni a közlekedési vállalatot, aztán az esőt, mert jobban örülnének az indiánnyrának, a galambok pedig szemtelenül közel merészkedve még a tócsából is mentették a menthetőt, aztán tovább reppentek, és átvette helyettük a terepet a verébsereg. Az autók pedig száguldottak, még a kátyúkat sem látták a sietségtől. Az „okosfal” pedig jelezte a busz érkezését. Bár minek, ha úgylis látom? Felszállok, és mondom a sofőrnek: ezek szerint kimaradt egy járat. Naná, hogy nem elnézést kért, hanem hogy „nem ő az illetékes, forduljak a feletteséhez”. Nos, majdnem én kértem elnézést, hogy bocsánat, hogy szóvá mertem tenni. Csöndben hátravonultam, és kussban hallgattam a zötyögő busz pöfögését, közben a mellettem álló köhécselt, kikrágta a torka végtermékét, ami a jobbik eset, hogy nem rám vagy másra, vagy a padozatra, hanem épp a lábánál dekkoló szemetesbe. De eme látvány az nem beszél magáért. Hmm. Jut eszembe, fél éve ezzel a járattal utazom nap mint nap, most maradt ki először. Ám volt rá példa, hogy az előtte induló járat utasai az utána indulóba ebbe préselődtek. Mint a heringek, a duci a

sovánnyal, a fiatal az öreggel, a szatyros a nem szatyrossal, az édes a savanyúval, a mérges a vidámmal, és a hagymaszagú a dezodorossal. És az okostelefonos könyökök egymást bökdösték az infó csemegék mielőbbi észlelése érdekében, majdnem egymást kapták be. A leheletek és a combok úgy összeértek, illatok, szagok, nedvek, állva vagy ülve, akartuk vagy sem, oly mindegy. Fő, hogy úton vagyunk. Egy-egy hosszabb fékezésbe néhány lábfej vagy egy sarok jajdult. Különös orgia, szeánsz az ismeretlenekkel. Csak mert az előző járat nem indult, vagy indult, de megállt valahol, netán defekt, vagy elfüstölt, ilyen koros buszoknál már az a csoda, hogy egyáltalán elindul. Ám, ha mégsem, akkor egy még korosabbal próbálkoznak, hátha az még bírja gőzzel, valameddig... A tömegben pedig elég egy türelmetlenkedő, és megfertőzi a többieket is eme gyenge jellemével, melyben az igazság szálai oly sokfelé ágaznak, hogy belefárad a nép a mérgeződésbe is, hogy mi lenne a jó a probléma megoldására, ezer verzió és ezer ütköztetés. Az idő halad, a buszok pedig még korosabbak és kormosabbak. Mert mindig van a értetlenkedő utasok közül több is, akik nekiesnek a sofőrnek igaz, nem fizikai értelemben, de hangos effektusban hánykolódnak, csattannak a nem éppen kellemes szavak, ami tényleg sérti az ember fülét, hát még a sofőrét... hiszen az apját-anyját is megemlegetik, hogy attól tart, hogy a heves szóviharban egy tüdőlebeny is csattan a fülke plexi ajtaján.

Másnap, ideje hogy az utolsó percben az automatában bérletet vegyek. Előttem két fiatal ügyetlenkedett az aprópénzével, mert alig akarta benyelni az érmét. Hoppá, hirtelen nem is tudtam, ők ügyetlenek, vagy az automata. Persze ha szabad egy automatát emberi jellemmel felöltöztetni. De tanultam tőlük, ellestem a két sráctól a cselt, ha az én százasomat sem nyelné majd be, akkor kicsit megkarcoltatom az érmét az automata oldalán, és az érme - gondolom - ilyenkor a súrlódás hatására felmelegszik, és a masina érzékeli és elfogadja. Több próbálkozásukba telt, mire jegyet dobott ki nekik. Következtem én. Karcoltam én is a százasokat azon az automatán, - még a hátam is borsozott attól a csikorgástól -, de csak nem forrósodott fel annyira, hogy a gép befogadja. Azaz, befogadta, de rögtön kiköpte. Mindjárt ideér a busz, ilyenkor tuti, hogy nem fog késni. A francba, a hat darab százassal játszhatnék egy órát is. Irány a buksza, és nyomás az ezres, bedugásoltam a kijelölt részbe, benyelte, benyelte, örvendeztem, és még az aprót is kiköpte nekem. Az aprót, a négy százast. Azt a paszta. Arra most nem térek ki, hogy milyen tortúra, ha a pénzt elfogadja csak viszonzásként nem ad érte semmit. Volt benne részem kétszer is, nem is értem azok után mért szavaztam bizalmat az automatának. Jött a busz felszálltam.

A másik: Másnap felszállok a buszra és dicséret érte, mert az pontosan érkezett. Fenn vagyok, és akkor kapcsolok, hogy kicseréltem a táskám és a bérletem hibádzott, az a másikban maradt. Na, ezt hogy csináljam.

A busz elindult. Életem során anno sokszor blicceltem. Volt, hogy tök nyugisan, mint akit nem érdekel, hogy lesz-e bünti vagy sem. Nem mintha olyan gazdag ember volnék, aki épp akkor a büntit fizetni tudta volna. De volt, hogy úgy blicceltem, hogy izgultam is, hogy ezt ússzam meg. Mert azt az égést nem élném túl, hogy sok ismerős szembesülne azzal, hogy ott irkál az ellenőr a fejem felett, mert én nem tartottam be a szabályokat, azaz pofátlanul mindenféle ellenszolgáltatás nélkül kívántam igénybe venni a tömegközlekedést. Azt a szégyent nem akarhattam ott, akkor magamnak. Nem mintha érdekelne, ki és mit gondol, a belső hangom szégyenkezésre intett, hogy állj és netovább, és a belső hangomnak igazat is adtam. Lényeg a lényeg, hogy rég volt, elmúlt, de most rámtört mindkét érzés. Melyik legyen? Lesz ami lesz, bünti vagy sem, és ugrik a havi kiadásomból majd tíz rongy, és persze hogy még postára is menjek feladni, ha elkeverik akkor bizonygatni, vagy magyarázkodjam, hogy van bérletem, csak a másik táskámban felejtettem. Hinné-e vagy sem? Kötve hiszem, hogy hinné, hacsak nem ismer az az ellenőr, mert manapság az elfogultság az aztán jelen van, bujdokol az ki igénybe veszi eme állomást, hogy te, haver, hiszen ismerjük egymást, nehogy ne a javamra dönts ebben meg abban, emlékezz a múltkor én is elengedtem ezt azt. Bár ami azt illeti, én nem engedtem ezt és azt senkinek, így nekem sem fognak elengedni semmit. A becsület az becsület, mindenképp felett, bár, olykor jól jönne egy „sógor” aki, de az más tézta, most a buszon utazom, csak mert autóra nem futja, , vagy mert,

és ez az én problémám, mert félek autót vezetni, mert bár tudom, mi hol van, de odatalálni az már blamás, térben nem látok, de időben abban annál jobban. Azaz a sebességtől félek, és attól, hogy eltévedek az utak forgatagában, netán még rosszabb történhet.

A busz pöfögött, és miért is ne hónap eleje van, ilyenkor a legaktívabbak az ellenőrök, mert hajlamosak az emberek tologatni a kiadásait, több a bliccelő. A korral önérzetesebb az ember. Nem szeret bonyodalmakba keveredni. A becsület pedig még jobban felértékelődik, legalábbis nálam így működik. Amit fiatalon lazán mértem, a korral már gondolkodóba esem. Nos, elkönyveltem, akkor legyen a becsületemnek ára. Azaz veszek a sorsortól jegyet, holnap pedig reggel az automatában, aztán magamhoz veszem a bérletemet is a munkahelyemen. Így egy megállónyit blicceltem. Közben megtelt a busz. Álltam, és néztem a két harmincas éveiben járó hölgyet, akik ültek. Ünneplő ruhában voltak, ez nyilvánvaló volt, és azt próbáltam kitalálni, hová készülhetnek. Mire az egyik váratlanul nem a társához, hanem hozzám szólt. „Szeretne leülni?” Köszöntem szépen, maradjon csak nyugodtan ülve, jó nekem állva is. Hmm. Ez volt az első alkalom, hogy buszon nekem szándékozták átadni a helyet. Ami örvendetes a hölgy részéről, ami az illemet illeti, viszont én azért ennyire öreg volnék? Ó jaj, ötven felett már nem nézhetek ki húsznak, de még harmincnak sem, talán negyvennek, de hatvanhoz ha közelebb leszek majd, akkor örülhetek ha nem látnak ilyen öregnek, akinek ülőhelyre volna szüksége a buszon. Aztán megzavartak

eme lelki tusámmal ami a koromat és az ülőhelyet illeti. „Jó napot kívánok, kérem a bérletét vagy a menetjegyet.”

Nyújtom feléje a jegyet. Az ellenőr letépi, amit le kell róla. A becsületnek ára van, könyvelem el a jegy ára és a bünti ára közti különbséget. Szerencsésnek érzem magam, mert ismét csak bebizonyosodott, hogy jó a megérzésem. Hihhi mosolyogtam kajánul az ellenőrre, akinek tekintetéből azt olvastam ki, hogy na, ennek az embernek is hiányozhat egy-két kereke...

Zártkörű

Buli van, szól a zene. A publikum ropja a táncot. Volt textildolgozók találkoznak itt egymással. Azóta, mióta bezárták a gyárat. Pontosabban már tíz éves hagyomány ez náluk, évente egyszer újra összejönni. Kimegyek az étterem elé, nemcsak friss levegőt szívni, hanem cigarettát is. Nem vagyok egyedül. Egy fiatalember tőlem nem messze, kotorászik az oldalzsebes nadrágjában. Felnéz, közeledik felém, és tüzet kér. Könnyebbnek vélem a dolgot, ha odaadom a kezébe az öngyújtómat, mint hogy én meggyújtani, mert valahogy egy idegentől nem igazán esik jól, ha csak úgy a kezemhez ér, főleg ha az a fránya szikra nem adná meg magát, és több pillanatig fennállna ez a számomra kényes helyzet. Tapasztalatból mondom, így ez nálam már bevett szokás,

- Zártkörű az, amikor lefoglalják a termet, és csak azoknak van joguk arra az időre azt igénybe venni, akiket meghívtak.

- Jaj, én banai vagyok. – néz fel a sötét égre - Én is zenélek. – fújja felfelé hosszan a füstöt.

Mire két lépést hátralépek. A srác, nevezzem így, mert húsz esztendősnél biztosan nem több, elkezdi dúdolni a bentről kihalló slágert. Olykor-olykor a szövegtudásába baki esik. Nekem még jócskán fér slukk a cigarettámból. Hallgatom. Nehezemre esik egyhelyben állva füstölni, így teszek pár lépést közben, néhányat jobbra, majd aztán balra. Ugyanez a koreográfia a srácnál is. Végül elgyúrom a cigit a kijelölt helyen. Egy vizlát-ot illemből még eleresztek feléje. Bemegyek a volt kollégák körébe. Beszélgetek, közben ásványvizet fogyasztok. Majd megint rám tör a nikotinhíány. Ismét kimegyek.

A srác nincs, nincs itt ő, a banai. Elment, vagy azért mert elfogyott a cigarettája, vagy azért mert most már tudja, mi az, hogy zártkörű. Bár szerintem biztosan tudta, mi az, hogy zártkörű, de azért mégis megkérdezte.